Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	Favart, Charles Simon.; [Favart] ; Musiken er af Gretri ; til samme Musik oversat af Niels Krog Bredal.
Titel | Title:	Venskab paa Prøve : en lyrisk Comedie i to Handlinger, tagen af Marmontels Fortællinger
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kiøbenhavn : trykt hos Nicolaus Møller, 1775
Fysiske størrelse | Physical extent:	80 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

[Favart]:
Venskab paa Prøve.
Overs. af: Niels Krog Bredal.
1775.

56, -225=8°

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 56 8°

1 1 56 0 8 01614 0

+12EX

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Venskab paa Prøve.

En lyrisk Comedie
i to Handlinger,

tagen af Marmontels Fortællinger;

Musiken er af Gretri;

til samme Musik

oversat

af

Niels Krog Bredal.

Kiøbenhavn,

trykt hos Hofbogtrykker Nicolaus Møller,

1775.

Personerne i Stykket:

Nelson, Parlements-Herre i Engeland.

Ladi Norton, Nelsons Søster, en Enkefrue.

Corali, en ung indianſk Pige, ſom er ſat i Huſet hos Nelson.

Blandford, Skibs-Capitaine.

Betty, Kammerpige hos Ladi Norton og Corali.

En italienſk Syngemeſter.

En Notarius.

Betientere.

Skuepladſen er i London.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Venskab paa Prøve.

En lyrisk Comedie.

Første Handling.

(Skuepladsen forestiller et rigeligt udziret Kabinet. Paa den ene Side er en Skriver-Pult med tvende Klapper, der kan slaaes ud som Borde; og rundt der omkring staae Stoele.)

Første Scene.

Nelson, (alene.)

Aria.

Min Tænke-Kraft af Griller svækkes,
Dagens Lys mig til Byrde er.
O Himmel! . . . .
Skal jeg for mig selv saa skrækkes?
Er Ærens-Lov mig da ei kier?
Corali . . . maaskee jeg elsker hende . . .
Denne Skat mig betroet er
Af min Ven, som mig burde kiende.

O! ømme Venskabs Følelser!
Af min Siel I skal ei udslettes.
Om Elskov Seier vinde vil,
Om min Ven skulde forurettes,
Jeg bluedes at være til.

Det bliver dog nok det beste, at jeg betroer min Søster hvad som ligger mig om Hiertet; hun er fornuftig . . . . . Men hvorfor ømmer jeg mig saa meget derfor? . . . Dog see! der kommer hun . . . Jeg skielver, alene ved at see hende.

Anden Scene.

Ladi Norton, Nelson.

Ladi.

Min Broder! Corali ønsker at tale med dig.

Nelson.

Hvordan? Corali.

Ladi.

Ja hun selv. Skulde hun maaskee ikke være velkommen?

Nelson.

Nelson.

Hun ikke være mig velkommen? Jo . . men . . . min kiere Søster! Du veed da vel ogsaa uden Tvivl hvad Ærende det er, som bringer hende til mig?

Ladi.

Hun har hidindtil ikke beviist mig den Ære, at giøre mig til sin Fortrolige.

Nelson.

Hun har ellers forekommet mig paa en Tid meget tankefuld; hun er sig ikke selv liig mere. Ikke skulde jeg troe, at min Søster begegner hende ilde.

Ladi.

Det var at giøre mig stor Uret.

Nelson.

Hun begynder at elske Ensomhed. . . Dog hvem veed, om det ikke er Blandfords lange Udeblivelse, som gaaer hende nær?

Ladi.

I det mindste burde det saa være; han er dog hendes store Velgiører. Denne unge indianske Pige har ingen af hendes Slægt mere tilovers. Hendes Fader, da han maatte opgive Aanden under Seierherrens Sværd, betroede hende til Blandford; thi den gamle vidste, at han i denne brave Krigsmand forefandt en Mand, til hvis Redelig-

hed han torde fortroe sin elskede Datter. Blandford har ogsaa baade ved Fornuft og Ømhed givet hende fra de spæde Aar en Opdragelse, som har giort hendes Forstand moden, da hun endda kun var et Barn; han har skierpet den ved Erkiendtlighed, og ved at bringe hendes Hierte til at føle.

Nelson, (med Heftighed.)

Ja det er sandt; hun er vittigere, end man kan vente det af hendes Alder. Billedet af hendes Siel er indtrykt i hendes Øine, og i dem seer man den uskyldigste Oprigtighed.

Ladi Norton, og Nelson.

Duet.

Ladi.

Min Broder! ja jeg sligt kiender;
Min Broder! ja du slagen er.
Skiult endnu den Lue brænder,
Du i dit Hierte den bær.
Tavshed du omsonst anvender;
Du derved dig rober meer.
Vel nok, min Broder! jeg Kiender er.

Nelson.

Jeg elske hende?
Af Elskov brænde?

Lutter

Lutter Griller, Søster! du bedragen er;
Uden Grund du frygter her.

Ladi.

Naar den unge Pige vender
Øine ned, og du er nær,
Hun er frygtsom; men man kiender
Af din Rødme, hvad Tingen er.

Nelson.

Indbildning, at jeg elsker hende.

Ladi.

Naar man mindst troer, man rødet er.

Nelson.

Men Søster! du mig gaaer for nær.

Ladi.

Du din Tavshed slet anvender.

Nelson.

Min Oprigtighed du kiender.

Ladi.

Corali din Ild antænder.

Nelson.

Kun Indbildning. . . .

Ladi.

Ja, hun af dig indtagen er;
Vel, vel min Broder! jeg Kiender er.

Nelson.

Men, min Søster! du feiler her.

Ladi.

Du og hun af Elskov brænder;
Hvortil nytter Taushed her?
Jeg mig tager begge nær;
Ja, I elske hver især.

Nelson.

Jeg elske hende?
Uden Grund du oprørt er.
Søster! du mig gaaer for nær;
Uden Grund du frygter her.

Nelson.

Og denne Dom fælder min Søster saa lige frem, efter en blot Gisning?

Ladi.

En blot Gisning? Nu! den Udflugt kom du vel fra min Broder!

Nelson.

Du gior det uskyldigste Venskab Uret, naar du vil belegge det med et andet Navn.

Ladi.

Ja, snak mig kun for; jeg kiender dette uskyldigste Venskab; det er just den Maske, som Kierligheden bruger, for ei at blive kiendt.

Nelson.

Men, endnu engang . . . .

Ladi.

Du er mig en alt for kier Broder dertil, at jeg ikke skulde sige dig mit Hiertes Mening: du,

som

som er sat til at haandthæve Lovene, som er Medlem af Parlementet; du som bør foregaae dine Medborgere med Exempel; ak! hvilken Forblindelse! du er paa det nærmeste Trin, til at sætte en Plet paa dit ustraffelige Navn og Rygte; du er paa Veie til sikkerlig at bryde de helligste Løfter, og at tragte efter at giøre det til dit, som alene er anfortroet dig, at bevare for din Ven.

Nelson.

Men hvorfor vil du saa igiennembore mit Hierte? Hvad tager du dig for, min Søster?

Ladi.

At skildre dig af efter Naturen.

Nelson.

Hvordan? er det Skaar i min Ære, som jeg bør være bange for? og det er min Søster, som udlader sig med saa fornærmelig en Mistanke?

Ladi.

Dine Pligter, som vist tale i din beængstede Siel, ere mig meget dyrebarere end din Sinds Rolighed. Blandford har ustridig Ret til at paastaae Ægteskab med Corali. Da han reiste herfra til Indien, har han anfortroet hende til dig. Han giorde sig fast Regning paa din Redelighed, da han overgav dig en Skat, som laae ham saa om Hierte. Denne vil du nu berøve ham. Jeg kan læse hvad

som gaaer for sig inderst i Hierterne; i sær kiender jeg min Broders til Punkt og Prikke.

Nelson.

Hvilke Følger leder du ud af min Opførsel?

Ladi.

De allerslemmeste, og som du bør søge at undgaae.

Nelson.

Jeg har saa i Sinde.

Ladi.

Tag dig da et mere alvorligt Væsen paa imod hende.

Nelson.

Jeg er saa bange for, hun skulde troe, at jeg vilde medhandle hende som en Slavinde.

Ladi.

Du vil da altsaa heller være en Slave af hende.

Nelson.

Jeg forsikrer, at jeg skal tage mig selv nøie vare herefter.

Ladi.

Og, for at forekomme den alt for store Tvang, som du maae giøre dig selv hos hende, vil jeg inden kort Tid være her igien, og afbryde Eders Samtale.

Nelson.

Nelson.

Det seer jeg med stor Fornøielse.

Ladi.

Forlad mig, jeg troer, saa meget jeg vil deraf, min Broder! (hun gaaer.)

Tredie Scene.

Nelson, (alene.)

Aria.

Nei afsted
Du kielne Lyst! du rover mig den Fred,
Der bor min Siel indtage.
Jeg skal Seier naae mod din Plage.
En Brittes stolte Siel
Er ei skabt til forliebte Sukke.
Jeg for en Svaghed bukke?
Nei, nei afsted.
Men mon jeg her ei vel
For strængt har domt min Siel?
Hvem er til, som ei tilbeder
Saa mange Fuldkommenheder?

Hvem

Hvem mon ei lyder,
Hvor Elskov byder?
Den vinder,
Og binder.
Er Hiertet skabt da til dens Træl?
Nei afsted
Du kielne Lyst! du rover mig den Fred,
Der bor min Siel indtage.
Jeg skal Seier naae mod din Plage.
Jeg for en Svaghed bukke?
Nei, nei afsted.

Fierde Scene.

Corali, Nelson.

Nelson.

Nu vel elskværdige Corali! Min Søster kommer og fortæller mig, at De har Lyst at tale med mig.

Corali.

Ganske rigtig. Jeg har stedse noget at tale med Dem om.

Nelson.

Nelson.

Med mig?

Corali.

Ja vist; kommer det Dem saa underligt for?

Nelson.

Nei, ikke just saa underligt ... men ...

Corali.

Jo jeg merker det alt for vel; og jeg begynder alt at blive bange.

Aria.

Om jeg kan tænke, dem Tak tilhører,
Jeg seer i Dem hvad Sandhed er.
Dens Sprog ved dem min Læbe rører;
Jeg alt med Lyst til Nytte fører
Og taler kun af Følelser.
Men undskyld, at jeg frygtsom er;
Det en Lærers Ret tilhører;
Men i min Siel, hvor Svig ei er,
Som blot Erkiendtligheden rører,
Kiend først hvad Stempel Sandhed bær. = = =
For min Tale dem Tak tilhører.

Nelson, (for sig selv.)

Jeg veed ikke selv, hvor jeg er; min Siel henrykkes ... Nu hvor har ikke min Søster sagt sandt?

Corali.

Corali.

Denne Sinds-Heftighed, som jeg seer Dem at være udi, spaaer mig maaskee ikke noget godt. Har jeg fortørnet Dem?

Nelson.

Fortørnet mig? De?

Corali.

En mørk Skye fordunkler den rolige Munterhed som ellers pleier at fremskinne af Deres Øine. Ach! Nelson! siig kun hvad De vil, saa er De dog vred paa mig.

Nelson.

Nei intet mindre; det indestaaer jeg Dem for.

Corali.

Kort sagt: jeg er falden paa den Tanke, at jeg maae forvolde Dem en heel Deel Bryderie. Naar man er ulykkelig er man bange for alting. At De beholder mig i Deres Huus, ja, det har jeg dog ikke andet, end Deres Venskab til Blandford at takke for.

Nelson.

Saasnart man kiender Dem, er der intet, som man jo bør giøre for Deres egen skyld. Det er sandt, jeg har opfyldt den Pligt, der paalaae mig som Ven; men jo længere jeg seer Corali, jo

mere

mere ønsker jeg mig selv til Lykke; og hvad jeg herefter kan giøre Dem til Fornøielse, skeer vist ikke for min Vens skyld.

Corali.

De skylder mig ogsaa Venskab; thi jeg for min Part, jeg elsker Dem med saa inderlig Fornøielse = = =

Nelson, (forvirret.)

Hvordan? De elsker mig?

Corali.

Ja vist.

Nelson.

Corali! = = = Corali!

Corali.

De er meget forvirret; altsaa skytter De ikke om mit Venskab?

Nelson.

Jo vist = = = men = = = jeg stod just og faldt i Tanker over en betydelig Sag, som jeg haver under Hænderne. Det er en Proces, som jeg skal udvikle de sande Omstændigheder af.

Corali.

Er Sagen af stor Betydenhed?

Nelson.

Ja = = = sikkerlig = = = Tillad mig at forføie mig hen for at skrive.

Corali.

Corali.

Nu vel; jeg vil sætte mig ved den anden Side og læse i en Bog. Min Nærværelse kan dog ikke være dem til Hinder; allerhelst, jeg forsikrer, at jeg ikke skal lukke min Mund op.

Nelson.

For alting forstyr mig ikke; thi jeg behøver al min Eftertanke.

Corali.

Nei jeg skal ikke, saa vidt jeg troer. Sæt Dem til deres Arbeide; jeg vil tage mig en Bog at læse udi. (Hun sætter sig.)

(Nelson aabner sin Skriverpult, og da adskillige Sager hindrer ham fra at udtrække en Skuffe, lægger han dem hen paa Klappen. Disse Sager bestaae i en Pakke Penne, et Futteral, en Tobaksdaase og et par Pistoler. Corali paa den anden Side aabner Skriverpulten og tager ud en Bog.)

Nelson, (efter en liden Taushed paa begge Sider.)

Det er det allervigtigste i denne hele Sag, om jeg af Tingsvidnet kan udfinde noget, som kan befrie den Anklagede, der vist er uskyldig. Himmel! at være i Fængsel uden Forbrydelse!

Corali.

Han maa sættes paa fri Fod.

Nelson.

Nelson.

Altsaa læser Corali ikke?

Corali.

Jo vist; men jeg hører tillige.

Nelson.

Men, jeg beder, tie dog stille; et eneste Ord af Dem forvilder mig.

Corali.

Og jeg, jeg bliver nysgierrig ved det mindste Ord af Deres Mund.

Nelson.

Nu vel da! saa lad os begge tie stille.

Corali.

Jeg veed ikke om det skulde være det beste.

Nelson, (for sig selv.)

Her ere nogle Poster, som maa nøie gaaes igiennem.

Corali, (for sig selv.)

Jeg faaer vel begynde at læse igien.

(Her bliver en lang Taushed, og imidlertid sidde Nelson og Corali og kaste Øine til hverandre af og til.)

Nelson, (for sig selv.)

Nei jeg kan ikke komme assted med mit Arbeide.

Corali.

Det er en kiedsommelig Bog, jeg har faaet fat paa.

Nelson.

Corali! har De vel givet agt paa, hvordan vi har anvendt disse Øieblik?

Corali.

Ja saa vist har jeg saa; De har betragtet mig, og jeg har stirret paa Dem. Jeg troer vi handlede lige saa fornuftig om vi talede sammen.

Nelson.

Jeg forstaaer Deres Mening; De har større Lyst til at tale end til at læse; ikke saa?

Corali.

Man kan lære nok, alene ved at tale med Dem.

Femte Scene.

Ladi Norton, Corali, Nelson, Betty.

Betty.

Miss! deres Syngemester er kommen.

(Hun gaaer.)

Nelson,

Nelson, (for sig selv, medens han lægger ind alle de Sager, som han havde taget ud af Skriverpulten.)

Nu den Syngemester kom, som om han var kaldet.

Ladi, (til Corali.)

De maa benytte Dem af Tiden; Blandford søger at forskaffe Dem alle muelige Egenskaber, til at behage. Nu hvor er De ham dog ikke et oprigtigt Venskab skyldig?

Corali.

Alt hvad han gior for min skyld, forbinder mig til Høiagtelse for ham; men jeg nægter ei, at jeg er lidt fortredelig og nedslagen derover, at jeg stedse skal trænge til andres Hielp. Denne min Vanheld volder, at jeg i mine egne Øine er ret en ringe Person. Jeg har fattet det Forsæt, det ædle Forsæt, at giøre mig frie for alle disse formeente Nedvendigheder i Livet, (til Nelson) uden alene den, at blive ved at elske Nelson.

Ladi.

Bliv ved at opelske disse behagelige Talenter. Tidt og ofte har en Kone disse alene at takke for hendes Lykke. Sielden slaaer det feil at der jo ligger i dem en hemmelig Kraft forborgen, hvorved man indtager en Mand og fæster hans Hierte. Det er ved slige Egenskabers Tillokkelser, man ud-

retter, at han elsker sit eget Huus over alle andre; de ere just de Vaaben, som Kierlighed har opfundet, for at vinde Fornuftens Bifald.

Corali, (til Nelson i det hun gaaer.)

Nu vel da! jeg vil tænke paa Dem, medens jeg undervises.

Siette Scene.

Ladi Norton, Nelson.

Nelson.

Ak! min Søster, hvor er ikke min Tilstand at beklage!

Ladi.

Du elsker, min Broder! og er elsket igien; jeg tænkte nok, at jeg ikke var bange uden Grund.

Nelson.

Corali har sagt mig det reent ud. Hendes Siel, som ikke kiender til Konstgreb, har lagt hende i Munden alt hvad hun føler, uden Forbeholdenhed. Hendes naturlige Forstand, som ikke lader sig tvinge af Fordomme, finder intet ont i at tilstaae lige frem den søde Tilbøielighed, som man kalder at elske, denne Tilbøielighed, som Opdragelse

gelse og Levemaade befaler os at underkue, endda, naar Hiertet med de heftigste Mindelser fordrer Gienkierlighed.

Ladi.

Det er altsaa Venskab her, som maa tabe Sagen?

Nelson.

Nei troe ikke, at jeg kan være nedrig nok, til at sætte mig selv blot for saa ængstelige Bebreidelser, min Søster! og, for at blive sikker i Fremtiden, saa vil jeg i Morgen den Dag = = Ja = = i denne Aften endnu, har jeg besluttet at reise herfra.

Ladi.

At reise herfra?

Nelson.

Ja, og det skal være saa vist som det allerede var skeet. Jeg vil forlade London. Jeg veed alt for vel hvad jeg er min Ven pligtig. Jeg maa undvige, for at tvinge mig selv til at være redelig; thi hvorledes kan jeg vel daglig have for mine Øine en Skionhed, som er dydig, som elsker mig og venter min Gienkierlighed? Denne Tilstand er for farlig; og jeg tvivler om at nogen der oprigtig vil holde Troe og Love, er saa meget Mester over sig selv, at han tør svare for sig selv i slig Tilfælde.

Syvende Scene.

Corali, Syngemesteren, Ladi Norton, Nelson.

Corali, (til Ladi Norton.)

Miladi! Jeg bringer her min Syngemester med; det er ikke mere end billigt, at jeg tager Underviisning i Deres Nærværelse. De er selv Elsker og Kiender af Musiken, og det tilkommer Dem at dømme, om jeg synger vel nok, til at forskaffe Nelson fornøielig Tidsfordriv.

Nelson.

Det er jeg forsikret paa, førend jeg hører Dem.

Corali, (til Nelson.)

Naar De vil høre paa mig, synger jeg vist med mere Følelse.

Nelson, (for sig selv.)

Dette stod ogsaa kun tilbage for tilgavns at forvirre mig. (Betty kommer ind med Betienterne, der bringe en Harpe ind.)

Ladi.

Hvorledes? ogsaa min Harpe?

Corali, (til Ladi Norton.)

Det har jeg giort med got Overlæg. Deres Færdighed paa Harpen vil skaffe Musiken et nyt

Liv;

Liv; og denne liden Concert skal være til Ære for Nelson, som vist tager Deel deri. Min Stemme, naar den bestyrkes ved Deres konstige Haand, vil giøre mere Indtryk paa hans Øre.

Ladi.

Jeg er bange for, at min Egenkierlighed vil lide meest derved; men det er mig nok, at De finder Behag derudi.

Nelson, (til Syngemesteren.)

Hvad slags Musik vil De give os? italiensk, tydsk eller fransk?

Ladi.

Min Broder! saadant bør aldrig komme i Betragtning. Der gives kun een sikker Regel, hvorefter al Musik bør bedømmes: Musik bør udtrykke Hiertets Følelser; den slags Musik, som kommer Naturen nærmest, hører hiemme hos alle Nationer.

Syngemesteren.

Miladi fælder den retteste Dom; og jeg er af samme Mening. Jeg holder for, at hun har giort det beste Udslag i hvad Tvistighed, der kan opkomme om denne Sag. (til Corali.) Miss! her er en gauske ny Aria.

Corali.

Giv mig den; den har jeg Lyst at synge.

(Ladi Norton tager Harpen og begynder at spille; og Corali synger.)

Aria.

Med Elskovs-Gud naar man pukker i Kræfter,
Han med Hevn udrustet staaer;
Man vil vel flye, men hans Piil følger efter;
Hiertet fik det dybe Saar.
Hviil ved en Strøm af klare Bække,
Sligt ingen Lise skaffe kan.
Selv Fugle-Sang er i Stand
Kun din Qval at opvække.
Livet er
Til Besvær;
Man selv sig plager;
Hver Dag hvor Qval tiltager.
Men Haabets Gnist kan let antændes
Ved to Hierters søde Baand,
Naar Elskovs-Gud kun for Herre erkiendes,

Foler

Føler man hans hielpe-rige Haand.
Himlen er klar, hver Dag er god,
Naar Vellyst danner vore Lænker;
Ved Vækkes Suſen man da tænker
Paa Verdens Støi med roligt Mod,
Og Elſkov langt fra os al Modgang flytter.
Hvad er vel at ønſke meer?
Man i Vellyſten ſeer
Det Baand, ſom knytter.

Syngemeſteren.

Man finder ikke mange ſaadanne Stemmer.

Nelſon, (til Syngemeſteren.)

Nei; jeg troer, jeg har hørt de allerbeſte. (for ſig ſelv) Ak! Corali! Du overgaaer dem alle ved de ypperligſte Naturens Gaver. (Ladi Norton ſtøder til Nelſon, ſom viſer paa Corali, og ſiger med en Slags Fortrødenhed) Mon ikke diſſe Anſigts-Træk, denne yndige Skabning var nok til at forføre Hierter og fortryllе Sandſerne, uden endnu at feie ſaa mange Egenſkaber dertil? (Han reiſer ſig med Heftighed.) Nu hvilken indtagende og færdig Stemme!

Corali.

Nelſon! jeg troer De er misforneiet?

Nelson.

Jeg? nei.

Corali.

Jeg kan jo tydelig merke det.

Nelson.

Nei, Corali! Jeg mener hvad jeg siger. (for sig selv) Er jeg misfornøiet med nogen, saa er det med mig selv.

Syngemesteren.

Denne Musik var dog af det Slags, som burde behage.

Nelson.

Upaatvivlelig; men det kan være nok for denne Gang. (Syngemesteren tager Afskeed og gaaer.)

Ottende Scene.

Corali, Ladi Norton, Nelson.

Nelson, (til Corali.)

De har alt giort saa stor Fremgang i Deres Sang, at De ikke behøver videre Underviisning.

Corali.

Jeg er bange for, denne Berømmelse gaaer ei fra Hiertet.

Ladi.

Ladi.

Jo vist, Corali! De synger allerede som en Mesterinde. Bliv kun ved at øve Dem, og lad mig sørge for Resten. Vi skal fornøie os med Musiken paa vor egen Haand, medens min Broder maae forlade os.

Corali.

Hvorledes?

Nelson.

Ja, jeg reiser bort, jeg maae reise * * * og det * * * langt bort herfra.

Corali.

Men Deres Søster og jeg følger med.

Nelson.

Nei Corali! I maae begge blive tilbage.

Corali.

Nei det kan aldrig gaae an, at forlade saa en elsket Søster. Er der da ei Følelse tilbage i Deres Hierte af den broderlige Ømhed og Kierlighed?

Ladi.

Jeg er nødsaget til at blive her tilbage for vigtige Forretningers Skyld. Men jeg maae gaae for at giøre de fornødne Anstalter til min Broders Afreise, paa det han endnu i Dag kan begive sig paa Veien. (Hun gaaer.)

Niende Scene.

Corali, Nelson.

Corali.

Ja lad kun Deres Søster blive tilbage længe nok, naar hun saa lyster; vi to kan gierne reise tilsammen alene.

Nelson.

Det skulde give en smuk Opsigt!

Corali.

Saa hader De mig da, Nelson?

Nelson.

Nei Corali! det er langt fra; det forsikrer jeg helligen.

Corali.

Ja, hvis saa er, saa synes mig, at det Forslag, som jeg gior, bør staae Dem an. Kort og got, naar De reiser, reiser jeg med; vil De blive her, saa bliver jeg med.

Nelson.

Der ligger mig noget paa Tungen, som vil forskrekke min Corali, om jeg skulde sige det . . . Nei, det er best at tie dermed . . . jeg kan ikke faae Ordet frem.

Corali.

Tal kun uden Forbeholdenhed.

Nelson.

Nelson.

Det har jeg ikke Mod nok til.

Corali.

Nelson! . . .

Nelson.

End om jeg bekiendte reent ud, at Corali alene er Aarsag til min Bortreise.

Corali.

Den Kierlighed, jeg bær for Dem, er altsaa en Forbrydelse i Deres Øine?

Nelson.

Jeg har ingen Meie spart, for at udfinde alle Midler, til at forfremme Deres sande Lykke; al min Omhu har været anvendt derpaa; og dersom Corali ikke har Godhed for mig, saa vilde jeg kalde hende utaknemmelig.

Corali.

Nu vel! det kalder jeg at tale med Skiensomhed.

Nelson.

Men denne fælles Tilbøielighed, der nu forekommer os saa smigrende, saa behagelig, kunde med Tiden volde os den bitterste Fortrydelse. Jeg bør aldrig give mit Minde dertil. En anden, end jeg, har Rettighed til at paastaae. . . . . .

Corali.

Nei, nu forstaaer jeg Dem ei længer.

Nelson.

Nelson.

Den agtbare Ven, som har saa got Hierte, som er begavet med saa mange gode Egenskaber, Han, som Corali bør elske lige saa høit, som jeg agter ham, bør han ikke giøre sig fast Regning paa min Redelighed? Da Blandford betroede Dem til mit Opsyn, var han da ikke elsket?

Corali.

Han er mig ogsaa kier endnu.

Nelson.

Blandford, som har befriet Dem fra den græsseligste Skiebne, Han, hvis Omhue De har været anfortroet fra de spæde Aar, han bør giøre sig Regning paa Deres Kierlighed.

Corali.

Han skal altid agtes og æres af mig som min anden Fader. Enhver Velgierning, han har beviist mig, staaer dybt indgravet i mit følende Hierte.

Nelson.

Velan da, saa vid at han venter, naar han kommer tilbage, at Corali, til Belønning for alle hans Velgierninger, føler for ham noget stærkere og mere smigrende, end det blotte Venskab og Erkiendtlighed. Han har Ret til at haabe, at Corali tager mod hans Haand som hans Ægtefælle.

Corali.

Corali.

Nei Nelson! det skeer i al Evighed aldrig. Corali besidder ikke et Hierte, som skikker sig for Blandford.

Nelson.

Imidlertid maae det dog saa være.

Corali.

Nei det er umueligt, det skal Blandford selv være enig med mig udi. De Lærdomme, som han har givet mig, forglemmer jeg aldrig; de svæve mig stedse i Erindringen: En Pige, som har sin egen Ære kier, bør gifte sig efter sit Hiertes Valg; hør kun hvad Blandford har sagt mig mere end eengang:

Aria.

Naar man Haand uden Hierte bortskienker,
Føles Ulykken ei saa svær,
For man tilbage i Tiderne tænker
Paa den, som var blant alle os kier.
Man da først føler sin Plage;
Man vil flye; kun spildt Umage.
Overalt, og hvor man er
Elskov er der,

Som

Som siger: Her
Er den, Du burde tage.
Man sig vil forsvare,
Ja man staaer imod.
Naar Hiertet er først i Fare,
Er Folgen kun sielden god.
Naar man Haand uden Hierte bort-
skienker,
Foles Ulykken strax ei svær.

Nelson.

De vil altsaa at jeg skal forraade min Ven, der i største Sikkerhed bygger paa mit givne Løfte? Jeg skulde ikke bryde mig om at kuldkaste Skik og Orden, Ære og de helligste Selskabs-Pligter!

Aria.

Nei, evig skulde jeg det fortryde,
Jeg skulde hade mig,
Og selv foragte mig,
Og ængstes selv for mig,
Og flye for mig,
Selv sige mig:
Uden Agt, vil Elskov lidt betyde.

Naar

Naar jeg fik den mindste Blund,
Og Sovnen stod i mit Øie,
Naar Naturen maae forføie
Sig til Hvile-Stund,
Maatte Anger forfølge mig
Med det fæle Skrig:
Troeløse! jeg dig vækker,
Din Ven jo her
Bedragen er.
En troløs Sovnen selv forskrækker.

Corali.

Men alle disse Bebreidelser kan man være frie for, naar Blandford selv giver sit Minde til vort Ægteskab. Jeg skal strax løbe hen og skrive ham et Brev til, som skal have Fynd og Klem; og derudi lade ham vide, at det er paa hei Tid, at han kommer hiem.

Nelson.

Nei, skal han have Oplysning derom, saa bør det skee fra min Haand.

Tiende Scene.

Corali, Ladi Norton, Nelson, Betty.

Betty, (overleverende Nelson et Brev.)

Her var nylig en, som leverede mig dette Brev til Herren. (Hun gaaer.)

Ladi, (som kommer i det samme.)

Der skal Du see, at Du faaer Efterretninger fra Blandford.

Corali, (med Heftighed.)

Aa! lad os skynde os at aabne det; lad os see, om ikke hans Reise er falden saa lykkelig ud, som mit Hierte har ønsket.

Nelson.

Ypperlig. Denne Utaalmodighed staaer mig an. Nu elsker jeg endnu Corali høiere.

Corali.

Jeg synes at den er ganske naturlig. Blandford er ædelmodig, veltænkende, dydig; jeg skylder ham alting; jeg vilde føle Dødens Angest, om jeg hørte at ham var vederfaret den allermindste Vanhæld.

Nelson, (efter at have læst Brevet.)

Blandford er her med det første.

Corali, (forvirret.)

Med det første?

Nelson.

Nelson.

Ja, og kanskee inden en Times Tid.

Corali.

Det fornøier mig inderlig.

Nelson, (forvirret.)

Og jeg, jeg er hiertelig glad derover.

(Han læser Brevet.)

" Maaskee kommer jeg, min beste Ven! " endnu før dette mit Brev indløber; og " skal paa eengang see igien de Personer, " som jeg elsker over alle Ting i Verden. " Jeg skal imodtage af din Haand den elsk- " værdige Corali, denne kostbare Skat, som " mit følende Hierte anfortroede min troefaste " Ven til Forvaring. Med den inderligste " Glæde gaaer jeg det Øieblik i Møde, som " skal legge en fast Grundvold til min Lykke. " Jeg er overbeviist om, at din Søster, " som veed saa vel at anvende den kostbare " Tid, af Venskab for mig, har dannet min " unge Myndlings Hierte, og beriget hendes " naturlige Vittighed med de nyttigste Un- " derviisninger. Jeg skal da faae at see " Corali beriget med Fuldkommenheder, der " svare til hendes Deilighed, og min Lykke " skal ikke længere bestaae i den blotte Fore- " stilling. Hvor vil jeg ikke blive fornøiet!

" Jeg vil regne det for en af Eders sterste
" Velgierninger, at jeg kommer i Besiddelse
" af saa fuldkomment et Fruentimmer „

Blandford.

Nelson.

De seer Corali at Blandford kommer og giør Paastand paa den Rettighed, han har til Deres Hierte.

Ladi.

Ja De maae uden videre Betænkning antage ham som Deres Mand.

Corali.

Og jeg for min Part, jeg har sat mig for, uden videre Betænkning, at sige ham reent ud, at det er mig umueligt.

Nelson.

Men hvordan? . . . .

Corali.

Jeg ledes aldrig uden af den blotte bare Sandhed, og har i denne Sag ingen bedre at raadføre mig med.

Nelson.

Min Søster! jeg vil ufortøvet reise herfra.

Ladi.

Men kan det vel bestaae med Høflighed og Anstændighed, at reise herfra, naar man i Øieblikket er Blandford forventende? . . . . . Nelson.

Nelson.

Det er mig umueligt at udstaae hans Nærværelse. Men Du, min Søster! skiul for ham, det beste Du kan, min Svaghed, og opfind al mulig Undskyldning for min Bortreise. (til Corali.) Kiere Corali! tie stille med alting, til jeg kommer tilbage; thi . . . det vil komme paa Dem alene an . . . om . . . jeg skal leve eller døe. (til Ladi.) Min kiere Søster! jeg forlader mig paa din Forsigtighed.

Ladi.

Reis kun; jeg seer ikke Du kan giøre bedre.

Terzet

af

Corali, Ladi Norton og Nelson.

Nelson.
Fra Reisen mig forlede?
Nei Hinder maa ei skee.

Corali.
Det vil vi faae at see;
Nei det skal aldrig skee.

Ladi.
Vognen er alt tilrede;
Reis, lad ei Svaghed see.

Nelson, (for sig selv.)
Kun Modet mig betager;
Hvor tungt gaaer jeg dertil!

Corali.
Nei det skal aldrig skee.
Jeg dig saa høit behager;
Du mig forlade vil!

Ladi.

Det beste er, du Afsked tager.

Nelson, (for sig selv.)
Hvor tungt gaaer jeg dertil!

Corali.
Jeg Dig saa høit behager.

Ladi.

Reis kun, reis kun, min Broder!

Corali, (til Ladi.)

Nei hør Veninde!
Jeg Had deri vil finde,
Om han forlader mig.

Ladi, (til Nelson.)

Reis kun, og hør ei hende an.

Nelson.

Mig intet hindre kan.

Corali.
Og Du vil ham forlede?
Nei det skal aldrig skee.

Ladi.
Vognen er alt tilrede;
Reis, lad ei Hinder skee.

Corali.
Du den i Angest fører,
Hvis Hierte Dig tilhører;
Kan det med Ret bestaae?

Nelson.
Du mig i Angest fører.
Skiønt Hiertet dig tilhører,
Jeg dig forlade maa.

Ladi.

Det beste er du Afsked tager.

Corali.

Corali.	Nelson.
Og Du vil ham forlede?	Fra Reisen mig forlede?
Nei det skal aldrig skee.	Nei Hinder ei maa skee.

Ladi.

Reis, lad ei Hinder skee.

Corali, (til Nelson.)

Dit Had jeg troer at finde.
Om Du forlader mig.

Nelson.

Mit Had Du ei skal finde,
Skiont jeg forlader Dig.

Ladi.

Din Ven dog ei bør finde
Dig i saa skiendig Svig.

Corali, (til Ladi Norton.)

Nei hør Veninde!
Jeg Had deri vil finde,
(til Nelson.)
Om Du forlader mig.

Nelson.

Min Ven dog ei bør finde
Mig i saa skiendig Svig.

Corali.

Jeg Had deri vil finde,
Om Du forlader mig.

Ladi.

Hans Ven dog ei bør finde
Ham i saa skiendig Svig.

Ladi.

Vær selv din egen Dommer;
Ærens Lov byder dig.

Nelson.

Jeg til mig selv nu alt kommer;
Ærens Lov styrer mig.

Corali, (for sig selv.)

Nu hvilket Sosters Hierte!
(til Nelson.)
Eet var det jeg begierte,
Og det du nægter mig.

Ladi.

Æren byder dig,
Din Ven dig ei bør finde
I en saa skiendig Svig.

Nelson.

Ja Æren byder mig.

Nelson.

Jeg er til Reisen rede,
Mig Hinder ei maa skee.

Ladi.

Vognen er alt tilrede;
Reis, lad ei Svaghed see.

Corali.

Corali.

Det vil vi faae at see;
Nei det skal aldrig skee.
Jeg dig saa hoit behager,
Og Du mig forlade vil!

Ladi, (til Nelson.)

Det beste er, Du Afsked tager.

Nelson, (for sig selv.)

Hun Modet mig betager = = =
Hvor tungt gaaer jeg dertil!

Ladi.

Alt færdigt er.

Corali.

Bliv her = = = =
Af min Arm han sliver sig!

Nelson.

Jeg er til Reisen rede;
Man maae ei hindre mig.

(Han gaaer hastig.)

Corali.

Hvor gaaer det mig ei nær!
Jeg fast fortvivlet er.
Ja ... han ei elsker mig.

Ladi.

Brug dog Fornuften her,
Tag Mod, og sindig vær = =
Kom dog, og følg med mig

(De gaae ud, hver til sin Side.)

Ende paa Første Handling.

Anden

Anden Handling.

Første Scene.

Corali, (alene, klæd i en indianſk Dragt; dog har hun endnu Diamantes Ørenringe i Ørene, og et med Ædelstene rigelig beſat Halsſmykke; paa hendes Bryſt hænger en ſort Silkesnor, hvori er hæftet et lidet Hierte af Krystal.)

Aria.

Nelſon gik; han fra mig rives;
Jeg og kied af Stedet er.
Mig ei Ret i noget gives;
Hvad har jeg at giøre her?
Jeg var ham kier, han maa undvige;
Jeg den Sag begriber ei.
Da jeg elſker ham tillige,
Vil jeg ogſaa gaae min Vei.
Men = = = men = = =
Søsteren = = = ?
Hun, hvad hun vil, maa giøre, ſige;

Jeg

Jeg svare vil som saa:
Naar Broderen maa undvige,
Jeg min Vei vil ogsaa gaae.

Anden Scene.

Corali, Betty.

Corali.

Betty! kom hid og hielp mig at snøre denne Dragt; Saa, skynd Jer.

Betty.

Jeg troer Miss har faaet noget at ærgre sig over.

Corali.

Ja, det var en Under om . . . .

Betty.

Ja, seer jeg ret, saa er De ganske vred; da er dette ogsaa den første Gang. . . . .

Corali.

Har du en Smule Kierlighed tilovers for Corali, saa giør hvad jeg siger dig, uden Indvendinger. (giver hende endeel Penge.) Tag imod denne Foræring.

Betty.

Betty, (tager Pengene.)

Man maae vel giøre hvad De behager.

(hun hielper Corali til rette med at klæde sig.)

Corali, (rivende Smykket af sin Hals.)

Al denne Stads maae gives Afsked; den passer sig ikke paa min nærværende Forfatning. (hun tager Øreringene af sine Øre.) Bort med denne Forsængelighed; den er nu i mine Øine som slet intet.

Betty.

Men værdiges dog at forklare mig denne Hemmelighed.

Corali.

Et Skib gaaer i denne Aften til Kysten af Madras .... Kom, lad mig omfavne dig; ja i Morgen ... desværre! ..... seer du ei mere Corali.

Betty.

Men hvad tager De Dem for, Miss!

Corali.

Evig at forlade disse afskyelige Egne, hvor det er en Forbrydelse ... at elske ... og at være oprigtig. For alting lad dig ikke merke for nogen med det allerringeste. Lad mig nu være alene. Farvel Betty!

Betty, (for sig selv i det hun gaaer.)

Det stakkels Barn! ... Men min Pligt udfor.

udfordrer at jeg bør advare Ladi Norton om alt dette; jeg vover alt for meget ved at fortie det.

(hun gaaer.)

Tredie Scene.

Corali, (alene.)

Ingen Ting vil jeg bringe hiem med mig, uden alene dette lidet Krystal-Hierte. Nelson gav mig det; Nu hvilken kier men tillige uhældig Foræring! (hun kysser Krystal-Hiertet) Ja jeg agter dig heiere end al Verdens Rigdom. Nu maae jeg forlade dette Huus. (hun kaster sig i en Stoel.) Det er sandt, jeg overgiver mig herefter til Nød og Elendighed .... Men saa faaer jeg dog det Sted at see igien, hvor min Fader boede. (hun reiser sig igien.) Og jeg skal glemme ... Men kan jeg vel og glemme Nelson?

Romance.

1. Vers.

Mit Onde sig forøger;
Ja Du, min Siel, dig stedse søger.
For Dig jeg ikkun lever,
Den Lov er fast for mig.
Da jeg i Lykken svæver,

Du

Du vil et Hierte plage,
Som Dig elsker alle Dage.
Men mon jeg mig bedrage?
Mon Du er redelig,
Og tænke vil paa mig?

2. Vers.

I Skov og eensom Hytte
Min Graad vil ikke meget nytte.
Jeg vil min Smerte bære,
Og sukke, langt fra Dig.
Ja, hvor jeg end skal være,
Jeg i mit Bryst min Plage
Skal ernære alle Dage = = =
Tor jeg for Dig mig klage?
Er jeg saa lykkelig,
Du tænke vil paa mig.

3. Vers.

Den Vellyst Dig at høre,
For den jeg skulde lukke Øre?
Følte mit ømme Hierte,
Søg Skylden kun hos Dig;

Kun

Kun Du mig saadant lærte = = =
Du let stod til at føies.
Med dit Billede jeg nøies.
Men Du, som ei kan bøies,
Vil Du bequemme Dig
At tænke lidt paa mig.

4. Vers.

Her glad jeg torde sige,
Jeg var din allerbeste Pige;
Her med en frygtsom Stemme
Jeg Løftet gav til Dig;
Her lod Du dig bequemme
Til selv mig at opdrage;
Aldrig jeg skal saadant glemme.
Men kan det Dig ei nage
Saa at unddrage Dig,
Du tænker knap paa mig.

5. Vers.

Ak! at Dig Elskov lærte
Hvad Tab Du giorde i mit Hierte,
Som Dig var overgivet,

Som

Som blev forsmaaed af Dig,
Gid da engang i Livet
Din Elskov blev oplivet! = = =
Men hvad ønsker jeg i blinde?
Jag evig af dit Minde
Erindringen af mig
Og at jeg elskte Dig.

(Hun vil gaae.)

Fierde Scene.

Corali, Ladi Norton.

Ladi.

Hvorhen saa hastig? Miss! og det i en saa besynderlig Dragt?

Corali.

Jeg reiser hen hvor jeg kom fra.

Ladi.

Hvorledes?

Corali.

Ja vist, jeg reiser min Vei.

Ladi.

Men giør mig dog Rede for et saa sælsomt Foretagende.

Corali.

Corali.

Kan De ikke finde Dem derudi? Det var endelig saa nødvendigt, synes Dem, at Nelson maatte reise; og nu da jeg vil reise, vil man giøre Indvendinger derimod. Ikke skulde jeg troe, at jeg laae Dem mere om Hiertet, end Deres kiødelige Broder? jeg, som i ingen Maade kommer Dem noget ved.

Ladi.

Nelson veed hvor høit jeg agter hans Kierlighed for mig.

Corali, (med Utaalmodighed.)

Men hvorfor lod De ham reise? Jeg for min Part, jeg giorde alt hvad jeg kunde, for at holde ham tilbage. Nei, see eengang! lader det ikke smukt, at jeg elsker Deres Broder mere end De?

Ladi.

Jeg har opført mig som jeg burde i slige Omstændigheder.

Corali.

Nu! hvilke Sæder! hvilket fordervet Land! Jeg troer, Naturen er blant dette Folk det eneste som man ei kiender til.

Ladi.

Hvad jeg giorde, var alene for at tiene Dem begge.

Corali.

Ja, for at giøre os Fortred, vil De sige. Og = = = jeg kunde hade Dem = = = det kunde jeg = = = om jeg ellers var i stand til at hade nogen.

Ladi, (tager Corali ved Haanden med en kierlig Mine.)

Du skulde være i stand til at hade mig? Du?

Corali, (kastende sig i hendes Arme.)

Tilgiv mig, jeg er uden for mig selv, nei aldrig = = = aldrig = = = men dette giør jeg ingen Hemmelighed af, at jeg vil forlade dette stygge Land, hvor det ansees for en Misgierning at elske. Jeg reiser min Vei, det kan jeg lade Dem vide.

Ladi.

Viid dog = = =

Corali.

Nei jeg er døv mod alle Raad.

Ladi.

Nu vel da, reis; det Forsæt holder jeg af. Nelson er paa Veien at komme hiem igien.

Corali, (uden for sig selv af Glæde.)

Nelson?

Ladi.

Ja han er her i dette Øieblik. Det var just den Tidende jeg vilde fortælle Dem.

Corali.

Corali.

Han kommer tilbage? Nei saa bliver jeg hvor jeg er. O! søde Øieblik!

Ladi.

Men jeg er bange for, det ikke vil blive alt for glædeligt.

Corali.

Hvorfor ikke det? Jeg falder i den yderste Forundring. De sætter en alvorlig Mine op, naar Deres Broder indfinder sig. Nei see paa mig; see hvor glad jeg er; jeg er hundrede gange saa fornøiet som hans Søster er, over hans Tilbagekomst. Jeg maa sige Miladi! at jeg endnu ikke ret kiender Dem.

Ladi.

Lad Deres heftige Glæde ei faae for stærk Overhaand. Viid at Nelson kommer hid i Selskab med Blandford.

Corali.

Men jeg har aldrig lært at skiule hvad mit Hierte tænker.

Ladi.

Om ikke for andet, saa dæmp dog Deres Følelser, for ikke at giøre Nelson alt for stor Skam. En heftig Sorg har betaget hans Hierte. Han er bleven gammel for Tiden af lutter Bekymringer, og jeg begynder at blive bange for de allerslemmeste Følger

af denne hans Tilstand. Gior dog lidt Vold paa Dem selv, dersom De ellers har hans Liv kiert.

Corali.

Der seer jeg ham igien. Nu! hvilken Lykke!

Femte Scene.

Blanford, Nelson, Corali, Ladi Norton.

Quartet.

Corali og Blandford.

Lykken mig beskiermer,
Mit Ønskes Maal sig nærmer.

Ladi og Nelson.

Lykken os haver foiet,
Vor Ven indfinder sig.

Corali og Blandford.

Hvor min Siel er fornoiet!
Nu intet feiler mig.

Corali.

Hvad mon ham drevet har?
Det knap at haabe var.

Ladi.

Ladi.

Det dog at haabe var.

Corali. | Ladi Norton, Nelson og Blandford.

Det knap at haabe var. | Det dog at haabe var.

Corali.

Jeg var et Rov for Plager.

Blandford.

Hvor min Siel Vellyst smager!

Corali.

Men nu min Graad aftager.

Alle Fire.

Hvor min Siel Vellyst smager!

Corali.

Lykken her mig beskiermer,
Mit Ønskes Maal sig nærmer.

Blandford, (for sig selv.)

Hvor hun er deilig bleven! = = =
Min Sorg er nu fordreven;
Hvad Lyst for mig!

Ladi Norton og Nelson, (til Corali.)

Gior ham nu lykkelig.
Hvilket udvalgt og velsamlet Par!

Corali, (for sig selv.)

Hvor skal jeg bærge mig?
Mit Hierte røber sig.
En anden alt mit Hierte har.

Lady Norton og Nelson.
Gior ham kun lykkelig.
Hvilket udvalgt og velsamlet Par!

Blandford.
Gior mig nu lykkelig.
I os to er et velsamlet Par.

Corali, (til Nelson.)

Kiere Ven! sig ham alt, og vær oprigtig.

Nelson, (til Corali.)

Nei, nei, nei,
Glem dog ei
Hvad Du er din Ære pligtig.
(til Blandford.)
Corali staaer nu der;
Nu dit Ønske opfyldt er.

Corali, (til Nelson.)

Det beste var,
Det er ei Skam,
At sige ham,
At Du mit Hierte har.

Nelson.
Hans Ret er ældst, han første Løfte har.

Blandford.
Ja hendes Hierte for mig dannet var.

Bland-

Blandford.

Jeg min Skat finder her;
Nu mit Ønske opfyldt er.
(til Corali.)
Troeskab nu mig tilsiig,
Saa gior Du mig lykkelig.

Ladi.

Troeskab ham nu tilsiig;
Dig og ham gior lykkelig.

Corali.

Lykken mig bestierme!
Mit Ønskes Maal sig nærmere!

Ladi Norton, Nelson, og Blandford.

Lykken mig beskiermer;
Mit Ønskes Maal sig nærmer.

Ladi Norton og Nelson.

Lykken os haver foiet.
Vor Ven indfinder sig.

Corali og Blandford.

Hvor min Siel er fornoiet!
Nu intet feiler mig.

Corali.

Hvad mon ham drevet har?
Det knap at haabe var.

Ladi.

Det dog at haabe var.

Corali.

Det knap at haabe var.

Ladi Norton, Nelson, og Blandford.

Det dog at haabe var.

Corali.

Jeg var et Rov for Plager.

Blandford.

Hvor min Siel Vellyst smager!

Corali.

Men nu min Graad aftager.

Alle Fire.

Hvor min Siel Vellyst smager!

Blandford.

Jeg mødte Nelson paa Veien til hans Land-Gods. Men da han langt fra fik Øine paa mig, satte han alle sine andre Forretninger til Side, og lod sig overtale at følge med mig.

Nelson.

Mig allerbeste Ven! intet kunde ligge mig mere om Hiertet, end at see Dig sund og frisk komme tilbage, og hundrede gange at omfavne Dig.

Blandford.

Saa Nelson! kom og opfyld min Siels utaalmodige Længsel; udi dette Øieblik forfriske igien vore Hierter de gamle usvigelige Venskabs Rettigheder.

Ladi.

Ladi.

Ja min Herres Tilbagekomst var nu ogsaa heel fornøden.

Blandford.

Jeg er Dem uendelig forbunden for denne Omhygelighed. Jeg er vis paa Søsteren har den samme ædle Tænkemaade, i Henseende til mig, som Broderen.

Corali.

Ja vi havde alle lige stor Længsel, til at see Dem igien.

Blandford.

Men hvad bliver jeg vaer? Corali fremstiller sig for mig i denne besynderlige Dragt! ja, uden al Tvivl skeer det, for at overrumple mig med et behageligt Syn? Altsaa, min stakkels lille gode Pige! forneier Du dig over min Nærværelse?

Corali.

Visseligen. Naar jeg seer Dem, forestiller jeg mig at see en Fader, som jeg elsker og ærer.

Blandford.

Men min kiere Nelson! hvad fattes Dig? Jeg synes Du er ikke den samme, som da jeg sidst forlod dig. Du saae den gang saa frisk ud som Sundheden selv; har du havt nogen Sygdom, som har svækket din Helsen?

Nelson, (bedrøvet.)

O! nei, jeg befinder mig temmelig vel.

Ladi.

Men jeg er meget urolig over hans Tilstand.

Corali.

Jeg er ikke mindre.

Blandford.

Jeg veed ikke om jeg seer ret; men mig synes at jeg finder jer alle i en anden Forfatning, end tilforn.

Nelson.

Hvordan? os?

Blandford.

Ja vist. I forekomme mig alle tre, at have paataget Eder et tvungent Væsen. Her maae være indtruffet i Huset en vigtig Sorg, som man søger at holde skiult for mig.

Ladi.

Hvad kan vel nu feile os mere?

Nelson.

Det er alt nok, at vi see Blandford hiemkommen.

Blandford.

Forlader mig, mine kiere Venner! I ere intet mindre end fornøiede, hvori det og stikker. Men da jeg nu er kommen tilbage, skal Glæden snart igien indfinde sig. (til Nelson.) Kom min

beste

beste Ven! skienk mig din Fortroelighed; den Begiering lader jeg mig ei afslaae.

Corali.

Ligger der Dem nogen Bekymring paa Hiertet, da veed De jo, at De i Blandford har en paalidelig og ædelmodig Ven. Siig ham alting reent ud, da han forlanger det.

Blandford.

Jeg seer, det er Corali om at giøre, at see min Lykke fuldkommen.

Nelson.

For da at tale reent, maae jeg tilstaae, at min Sundhed aftager Dag fra Dag; jeg har ikke mere Lyst til at være i Forretninger; og jeg har fattet det Forsæt, at leve for mig selv, og at unddrage mig fra den store Verden.

Blandford.

Staaer du dig maaskee ikke got ved Hoffet? Nei det kan jeg dog ikke troe; Regieringen veed alt for vel at sætte Priis paa Folk af Fortieneſter; og seent eller tidlig vil du erfare Prøver deraf.

Nelson.

Det er hverken af Grillenfængerie eller Had til Menneſker at jeg har besluttet at forlade den Post, med hvilken jeg er beklædet. Men den idelige Sværm, som følger med at leve i de store Stæder . . . . Nei, Verden staaer mig ikke mere an . . . Man

nyder

nyder bedre sin Frihed paa Landet, man kan der leve uden Opsigt.

Corali.

Det er vel betænkt. Vi kan alle giøre Selskab og flytte ud paa Landet.

Blandford.

Jeg har ingen Lyst at leve paa noget andet Sted, end der hvor Du opholder Dig.

Ladi.

Min Broder! at kunne fremme dit vel, deraf giøre vi os alle en ubrødelig Lov.

Blandford.

Nelson! Du hører mig til; mit Hierte fordrer igien sin gamle Rettighed. Aldrig faaer Du Tilladelse til at leve andensteds, end hos mig. Corali er jeg forvisset paa, elsker mig; jeg foreenes med hende ved det helligste Baand; og Du skal blive lykkelig ved at see min Elskov kronet. Du skal fare fort med at være Hendes Hovmester, endogsaa efter at hun er bleven min Kone.

Nelson.

Nei vist ikke; stoel paa ingen, uden paa dig selv.

Blandford.

Aria.

Klogt giør den, som sit Liv bestemmer
For sin Kiereste og for sin Ven.

Lykkens

Lykkens Skiode-Barn Verden glemmer,
Og er glemt af den igien. :,:
Ærlig Ven og yndig Mage
Er Lykken, som jeg ønsker mig;
Og Avind fra mig ei skal tage
Alt det got, min Siel skaber sig.

Nelson.

Ja dette er just Afbildningen paa den sande Lykke. Naar man har en Siel som føler, bestaaer alle Ønsker i at kunne leve just paa denne Maade, og ingen anden.

Blandford.

Du kan jo ogsaa søge dig en kiøn Kone ud.

Nelson.

Nei, nei; jeg vil nok sætte det op endnu en Tid.

Blandford.

Derudi giør Du ilde; troe mig paa mine Ord, Nelson! En smuk Kone kan udrette forunderlige Ting, og er en tilforladelig Lægedom mod al Hiertesorg; blot et muntert Øiekast af hende kan bringe Lyst og Glæde i Huset; et venligt Smiil kan giøre os lykkelige, naar vi selv kun vide at skienne derpaa.

Ladi.

Jeg kiender min Broder; det er just hans Tænkemaade.

Nelson.

Nelson, (sagte.)

Min Søster! * * * *

Blandford.

Skulde jeg have troffet det? har en Skiønhed bemestret sig hans Hierte? Corali veed vist hvem det er; siig mig det, min Pige! fortroe mig denne Hemmelighed.

Corali, (i Forlægenhed med sig selv, ved det at hun faaer en alvorlig Mine af Nelson.)

Nei, jeg tør ikke; jeg bør tie dermed.

Blandford.

Man bør vide at kunne tie, naar man vil leve blant Folk; jeg holder af, at De fortier det, som han maaskee har betroet Dem som en Hemmelighed; jeg er ikke mere nysgierrig efter at faae det at vide. Ingen Lov er mig helligere end den, at min Ven ikke maae paalægge sig Tvang for min Skyld; hans Hierte maae aabne sig for mig af egen Drift; jeg skulde bebreide mig det selv, om jeg ved Kunstgreb søgte at komme efter det, som jeg ikke bør vide.

Nelson.

Min Ven!

Ladi, (til Blandford.)

De seer, hvor han er i Forlegenhed med sig selv.

Blandford.

Blandford.

Hans Tilbageholdenhed gior mig forundret, men forstørner mig ikke. Men Corali holder vist intet skiult for mig, det er jeg vis paa; jeg kiender hende alt for vel; og jeg tør forsikre, at der er ingen Hemmelighed i hendes Hierte, som hun dølger for mig.

Corali.

Jeg gior Vold paa mig selv, naar jeg tier dermed.

Blandford.

Altsaa samtykker da min Corali i at modtage min Haand? Jeg vil selv strax gaae hen og bringe Notarius med mig.

Nelson.

Men kunde man ikke sende en Betient . .

Blandford.

Jeg troer, jeg skal selv giøre Veien korteſt. Her handles om intet mindre, end om at blive lykkelig for min Livstid; her er ingen Tid at spilde; jeg er ikke sparsom paa mine Trin, naar jeg har noget got i Vente; og jeg har befundet at man matter sig mere ud ved at længes, end ved at være i Bevægelse. (Han gaaer, men kommer tilbage) Jeg vender om igien; jeg glemte den fornemste og vigtigste Post; jeg maae lægge for Dagen min sande Tænkemaade. Dersom min Corali, det jeg ikke

tvivler

tvivler paa, er føielig, from, ærbar og dydig, dersom hun finder sig lykkelig ved vore Hierters Forening, da skal hun ikke giøre et Skridt uden at finde Forlystelser gaae hende i Møde; og intet skal være mig saa angelegen som at stræbe paa at giøre hende lykkelig. Er hun Elsker af Pragt og vil vise sig i den store Verden, og giøre Opsigt; ja endog i saa Fald forsikrer jeg med Haand og Mund, at hun skal føies i alt hvad hendes Hierte ønsker sig.

(Han gaaer.)

Siette Scene.

Corali, Ladi Norton, Nelson.

Nelson.

I Sandhed, det vilde være den uforsvarligste Sag af Verden, at føre denne brave Mand bag Lyset.

Ladi.

Saamen; det er ikke den første gang saadan Vanheld træffer ind for Folk af hans Tænkemaade; jeg troer det er en Skiebne som overhænger det slags Mennesker.

Corali.

Det er dog Nelsons Forsæt, saa vidt jeg kan begribe.

Nelson.

Nelson.

Hvordan? mit Forsæt? Troer De mig unmenneskelig nok til at handle saaledes?

Corali.

Gaae ind i Dem selv, ransag Deres Hierte, som jeg har ransaget mit; naar De tilstæder at Blandford faaer mig til Ægte, bedrager De ham dog virkelig.

Nelson.

I dette Tilfælde er det en Pligt.

Corali.

Nei det er et Bedragerie. (med en ærgerlig Tone) I det mindste giør Miladi alt sit dertil.

Ladi.

Kunde De være i stand til at begaae Utroeskab mod Blandford?

Corali.

Nei i Evighed aldrig. Men jeg bedrog ham dog alligevel.

Nelson.

Hvordan skal jeg forstaae det?

Corali.

Naar jeg skal være hans Kone, maa jeg jo sværge paa, at jeg tager ham med min gode Villie.

Ladi.

Ja hvad saa?

Corali.

Hvor sagde jeg ikke da en grov Usandhed!

Ladi.

Men Velanstændigheden . . .

Corali.

En herlig Sag, Miladi! jeg skulde give Sandheden til Priis; det kalder jeg en smuk Velanstændighed!

Nelson.

Er det da bedre at overtræde Taknemmelighedens Lov? Naar alt kommer til alt, er det dog Blandford alene, som har at befale over Dem.

Ladi.

Da Deres Fader forlod Verden, overgav han Blandford alle de Rettigheder, som han selv havde, over Deres Person.

Corali.

Saa meget desto bedre; altsaa kan han ikke blive min Mand.

Nelson.

Men hvorfor ikke?

Corali.

Har man nogen Tid hørt, at en Fader tog sin Datter til Ægte? Havde min Fader levet, han som var vor hele Families Stytte, da havde han vist, isteden for at paalægge mig Tvang, spurgt mit Hiertes Tilbøielighed til Raads; han havde

vist

vist sagt til den Elsker, som mit Valg var falden paa: Min Datter elsker dig, bliv min Svigerson, og derved skal tre Personer paa engang blive lykkelige. Saaledes bør ogsaa Blandford opføre sig.

Ladi.

Men De elsker jo dog Blandford.

Corali.

Ja, men som man elsker en Fader. De elskede vel og Deres Fader? ikke?

Ladi.

Der er ingen Tvivl paa.

Corali.

De elskede vel ogsaa Deres Ægtemand, da han levede?

Ladi.

Ja aldrig kunde nogen elske sin Mand høiere.

Corali.

Men havde De samme Kierlighed til Deres Fader som til Deres Mand?

Ladi.

Nei, for at sige som det var; det var dog med en slags Forskiel.

Corali.

Nu vel da; sæt sig nu selv i mit Sted. Vær oprigtig, og slut deraf, at den naturlige Tilbøielighed, som er en saa viis Læremester, indgi-

ver os ikke for slet intet saadanne adskilte slags Følelser.

Nelson.

Jeg kunde endda være mere til at undskylde, dersom jeg var vildfremmed for Blandford; saa kunne jeg endda forene mig med Dem, uden at have saa meget at bebreide mig selv, og giøre mig selv foragtelig i den hele ærbare Verdens Øine. Men min allerbeste Ven! = = = = retfærdige Forsyn! jeg skielver alene ved Tanken. Hvordan? at besvige en Ven for det, som han under de helligste Pligter har anfortroet mig! = = = Nei den Forgribelse er afskyelig = = = Dersom jeg havde begaaet saadant. = = = Om alene slig forskriftk Tanke opkom hos mig = = = skulde jeg selv forkorte mine Dage og ikke see Dagens Lys længere. Ja jeg skulde giøre det, Corali! og jeg er i stand til at sætte mit blodige Forsæt i Verk. Corali! Corali! skielv for den Tilstand, som jeg er sat udi.

Ladi, (til Corali.)

Betragt dog den Bexngstelse, som De har bragt min Broder udi.

Corali.

Er det min skyld? min? at han behager mig?

Nelson,

Nelson, (for sig selv.)

Nei Skylden er alene min; og jeg bør selv undgielde derfor. Faren hænger mig over Hovedet; den maa forekommes ved et hastigt og sikkert Middel. (Høit, med en tvungen Koldsindighed.) Jeg behøver at være et Øieblik alene.

Corali.

Min Siel føler Dødens Angest ved denne Koldsindighed.

Nelson.

Beviis mig dog den Føielighed at gaae herfra.

Ladi.

Min Broder! * * *

Nelson.

Og Du ogsaa min Søster! * * * (han kaster sig i en Lænestoel.) Tag Corali bort fra mine Øine, og for alting, hav nøie Opsigt med hende.

Ladi, (til Corali.)

Kom og følg med mig; lader os tage os vare for at opirre den Smerte som han føler. Maaskee det er en Overgang, og inden faa Øieblik hans qvælede Hierte kommer til sig selv igien; dog er det nok best, at vi stedse have ham i Øinene.

(De lade begge som de gik ud, men komme igien tilbage inderst paa Skuepladsen, og see nøie paa hvad Nelson tager sig for.)

Nelson, (helder Hovedet ned imellem sine Hænder; men kommer sig efterhaanden igien.)

Nu strømmer Bedrøvelsen ind i min Siel paa alle Kanter. Jeg synes den hele Natur bliver fæl for mine forvirrede Sandser. Alting sortner for mine Øine. Denne Strid maa have en Ende = = = (han reiser sig, og gaaer hen imod sin Skriverpult.)

Corali.

Ak! Nelson!

Ladi.

Min Broder!

Corali.

Retfærdige Himmel! hvad har De i Sinde?

Nelson.

At vise Corali sin Pligt, ved at opfylde min egen.

Corali.

Troer Du vel, Nelson! at jeg er mindre uforsagt end Du.

Ladi.

See her en Søster for dine Fødder.

Corali.

Og her seer Du dit Offer.

Nelson, (i det han reiser dem op.)

Lær af mig, Corali! at Livet og Æren staae i den nøieste Forening hos Folk, som tænke høit.

Livet

Livet bør være os forhadt, naar Æren ikke kan frelses.

Ladi.

Den Dom er afsagt efter Ærens Lov; den bør altsaa være vor Rettesnor.

Corali.

Nu vel da! giv Dem tilfreds; Blandford skal blive min Mand.

Nelson.

Forsikre mig det med den helligste Eed.

Corali.

Ja vist. Jeg opsiger al Fordring paa Nelsons Hierte.

Nelson.

Nu Corali! Jeg fik paa engang igien et nyt Liv. Jeg synes alt at mit Øiesyn tilfredsstilles, og jeg finder Verden for mig oplivet med en ny Glands. Nu føler jeg i mit Hierte en virkelig Prøve paa, at endog Dagens Lys er mere angenemt og mere smigrende for en ærlig Mand, end for en uredelig, hvordan end Lykken beskierer det for dem.

Ladi.

Du forbliver da altsaa en usvigelig Ven? (til Corali.) De og Blandford, Nelson og jeg, vi skal hereefter udgiøre eet Hierte i fire Personer. Enigheds-Lov skal indbyrdes bestyre os, og vi skal

smage den sande Lykke her i Livet, uden Blanding af Fortræd, og uden mindste Kiv og Trætte.

Terzet
af
Corali, Ladi Norton og Nelson.

Opfyld vor Siel du Venskabs-Aand!
Graahaars Vinter Du Trøst kan give;
Ved Dig man rækker Noden Haand;
Du Helternes Mod kan oplive;
Du lutrer Medynk fra Foragt;
Du væbner os mod Vanheldś Magt.
Ulykken er kun halv saa svær,
Naar trofast Ven vor Bistand er.
Deel Lykkens Gunst glad med din Ven,
Du dobbel sød da smager den.

Syvende og sidste Scene.

Blandford med en Notarius.
Corali, Ladi Norton, Nelson.

Blandford, (til Corali.)

Contrakten er stilet til al muelig Fordeel for Dem, Corali! jeg er uden for mig selv af Glæde. De skal have en uindskrænket Frihed over alle mine

Midler;

Midler; jeg faaer langt vigtigere Fordele ved Dem, da jeg herefter skylder Dem min timelige Lykke.

Corali.

Deres Gavmildhed mod mig synes at stride mod Billighed; har De da ei Slægt og Venner, som bør vente at arve Dem?

Blandford.

Dersom jeg var kommen sovende til min Formue, dersom jeg havde selv arvet Midler efter mine Forfædre, saa havde min Slægt en Slags Ret efter min Død dertil; jeg begik da ved min nærværende Opførsel en Slags Ubillighed, ved at trække Pengene ud af Familien, som havde forhvervet dem. Men alt hvad jeg eier, har jeg erhvervet mig ved en Snees Aars Slæb og Umage; jeg har lagt mig noget til Beste, men ikke en Skilling paa en Maade, som jo anstaaer en ærlig Mand. Jeg har været Huusholder derover, for at Venner af mig skal nyde got deraf. Men i hvis Hænder faldt min Formue, naar jeg var død? En heel Hob Sødskende-Børn og Side-Slægt, hvis umættelige Begierlighed alt forud har giort Regning derpaa, og som, alene bekymrede om at kunne forøde alt hvad de kan komme over, i en nedrig Ørkesløshed, nerpe veed om jeg er til i Verden, eller spørge efter mig, uden for at spørge den glædelige Tidende, at jeg ikke mere er til. (til Notarius.) Saa min

Herre! læs nu op det Dokument, som skal være en Afmindelse paa mit Hiertes Tænkemaade.

Corali, (sagte til Nelson.)

Saa Nelson! her er da det Øieblik, som gior os begge ulykkelige.

Nelson, (sagte.)

I denne slibrige Omstændighed maae Venskab understytte os.

Blandford.

Læs, min Herre! læs . . . men spring Titlerne forbi. Dette utidige Vindmagerie af forfængelige Ære-Navne anseer en veltænkende Engelskmand for blotte Ord uden Betydning.

Notarius.

Hem, hem, hem . . . her ere Hovedposterne: (han læser.) "Og Blandford vedgaaer, og "vitterlig gior, ligesom han herved vedgaaer og "vitterlig gior, at have ved hans Egteskabs-"Forening faaet med Corali et Landgods, be-"liggende nær ved Dublin, som er af tusinde "Pund Sterlings aarlig Indkomst.„

Corali.

Bliver jeg stævnet for en Ret om denne Sag, vil jeg sige reent ud, at denne hele Artikel er et Bedragerie.

Notarius.

Det er et Bedragerie, som er hævdet ved Brug. (han læser.) "Og dersom benævnte . . . .

„dersom

"dersom benævnte Blandford skulde døe
"uden Livs-Arvinger, da skal den halve
"Deel af den Formue, som han efterlader
"sig, høre hans Kone til; og den anden
"halve Deel skal med en ugienkaldelig Ret
"tilhøre den lykkelige Mand, som paata-
"ger sig at troste Enken.„

Ladi.

Denne Artikel er i det mindste ikke opsat af en skinsyg Mand.

Blandford.

Den er opsat efter Billighed; jeg holder for, man kan ikke handle fornuftigere. Jeg nærer mig ikke med den dumme og forfængelige Grille, at min efterladte Enke, i hendes beste Aar, skal slide sin Tid hen i en fortrædelig Sørgedragt og være troe mod min Skygge. Nelson! Du kiender Hendes fortræffelige Egenskaber; thi Hun har saa længe været i dit Huus, og under Din Opsigt; vær Du i min Sted; naar jeg maae forlade Verden; det er egentlig Dig, som jeg har sigtet paa i denne Artikel.

Nelson.

Jeg troer ikke, at jeg eet Øieblik kan overleve Dig.

Blandford.

Jeg veed at Du vil sørge over mig; jeg tvivler ei derpaa. Men hør engang, min beste Ven!

I den Haandtering som jeg fører, bliver man sielden gammel; og hvor vil ikke den Tanke være mig sød og smigrende, at min udvalde Corali, der er lige saa dydig som hun er deilig, skal efter min Død have min allerbeste Ven at takke for al Hendes Lykke.

Corali.

Hvad Fornøielse finder De i, at see mig svømme i Graad?

Blandford.

Jeg kan ikke twinge mig selv til at føle en inderlig Glæde ved disse Taarer; De bevise tydelig hvor høit jeg er elsket af Dem.

Corali.

Det er ikke mere end min Skyldighed.

Blandford.

Jeg er henrykt. Hvilken Lykke kan staae i Ligning med min! Saa kom nu da Caroli! hvis Ungdom forherliger Dyden, tegn hendes Navn under denne betydelige Akt, for at give den den Gyldighed og Kraft, som Lovene udkræve.

Corali, (tager Pennen.)

Giv mig den hid . . . De skal blive fornøiet.

Ladi, (sagte til Nelson.)

See! hvor Hun skifter Farve! . . . .

Nelson, (sagte.)

Jeg zitrer.

Corali, (faldende tilbagei en Lænestoel.)

Jeg dør. = = = = Blandford.

Blandford.

Retfærdige Himmel! hvilket Øieblik! . . . Men hvordan? Ladi Norton græder! . . . . . Nelson staaer uden Sands og Mæle! . . . Ak! hvor nær havde jeg ikke her forløbet mig?

Ladi.

Der har vi det, som jeg altid har været bange for.

Blandford.

Nelson! jeg seer Fortvivlelsen afmalet i dit Aasyn . . . . Du svarer mig ikke; Din Forvirring forklarer mig hvad jeg bør vide. Men du stræber paa en uhældig Maade at forstille Dig. Er Du da ikke overbeviist om at jeg er Din sande Ven? Hvorledes? Er Du ikke min halve Siel? Kom min beste Ven, kom hid til mig; mit Hierte og mine Arme ere aabnede, for at imodtage Dig.

Nelson.

Dit ømme Venskab giør mig forvirret. Ak! Blandford! Du har ikke mere en Ven i mig.

Blandford.

Hvorfor ikke? Nelson! Jeg seer alting med Venskabs Øine; jeg tilgiver Dig. Mener Du, at jeg ikke kan læse i det inderste af Din Siel, hvad som der gaaer for sig. Dette unge Pigebarn har ikke kundet nyde Din Omgang uden at fatte Kierlighed for Dig; jeg merker nok, at Du paa det strængeste har forbudet Hende at tale, og har giort Hende til et græsseligt Offer af et utidigt Løfte; men her seer Du, at Naturen

turen, som Du vilde paalægge Tvang, har sat sig i Besiddelse af sine Rettigheder, og venter alene at faae Bekræftelse paa dem af min Haand.

Nelson.

Med Suk og Skamfuldhed maae jeg tilstaae min uforsonlige Forbrydelse; uden at ville det, har jeg været Aarsag i din Ulykke; jeg har lagt Grunden til et elskværdigt Fruentimmers stedsevarende Vanhæld. Men jeg giør Dig her den helligste Eed ved Troe og Love, ved Venskab, ved Æren, at . . . . .

Blandford.

Sværg ikke Nelson! En saadan Eed fornærmer os begge; det er kun en Udvei for utaknemmelige Folk. Saadant maae ikke høres imellem to ærlige Venner, som bør dele Skiebne med hverandre. Skulde jeg vel have Hierte til at indslutte Dig i mine Arme, om jeg kunde have Dig mistænkt for, med frit Forsæt at have handlet uredelig? Min elskelige Corali! luk igien Øinene op; aldrig har jeg i Verden tragtet efter andet end at see Dig retskaffen lykkelig; og mindst kunde jeg være Din Tyran og Forfølger.

Corali, (som kommer sig igien.)

Blandford! Blandford! uden at kunne klage over for stor Strænghed, bør jeg vente mig af Dem de forskrækkeligste Bebreidelser.

Blandford.

Nei jeg er heller bange for, at jeg har alt for mange at giøre mig selv, da jeg stod paa det nær-

meste

meste Trin, til at skille to elskende Hierter for evig fra hinanden. Nei, jeg vil ikke have Venner, som skal bære Afskye for mig.

Corali, (reisende sig.)

Men hvordan kan vi vente Forladelse?

Blandford.

Contrakten er opsat; man behøver alene at forandre Navnet; men jeg lader mig ikke sige imod; enhver Post derudi maa blive uforandret.

Nelson.

Og dette endskiønt vi ikke tør see op, for Skiændsel og Forvirrelse over det vi har giort. . . . .

Blandford.

Det er alt glemt; og mener jeg, at mine Handlinger udvise det; men gior mig ikke nedslagen, ved at forskyde det jeg har tiltænkt Eder.

Ladi.

Det er ved saadanne Handlinger en høi Siel udmerker sig. Men Blandford! hvis hele Opførsel er saa ædelmodig, troe mig, at Deres Exempel kan vel blive anført og berømmet, men sielden efterfulgt.

Blandford.

Herefter vil vi fire kun udgiøre en Familie. Nelson ægter Corali, og jeg antager hende som min retmessige Datter.

Corali.

Det kalder man at være fuldkommen ædelmodig.

Blandford.

Nu da jeg giver min egen Tilbøielighed til Priis,

bør

bør mit Exempel lære, at man kan anfortroe alt hvad man vil i sin Vens Hænder, undtagen sin Kiereste.

Qvartet
af
Corali, Ladi Norton, Nelson og Blandford.

Alle Fire.

Lad os leve med hverandre;
Intet vort Venskab forandre.
Hver Dag i Glæde skal gaae,
Lykken her sit Hiem skal faae.

Blandford.

For Ungdom ønskandeste Lykke i Kierlighed.

Ladi Norton.

De Gamle faae ædelste Smykke af Agtbarhed.

Corali og Nelson, (til Blandford.)

Fra nu af Du aldrig skal anke paa mig,
At jeg dølger en Tanke for Dig.

Blandford.

En Ven er som en trofast Broder.

Ladi Norton.

En Søster som en kierlig Moder.

Alle Fire.

Lad os leve med hverandre;
Intet vort Venskab forandre.
Hver Dag i Glæde skal gaae,
Lykken her sit Hiem skal faae.

Ende.